

Sygn. akt **X K 1225/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Chylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – Mariusza Koseckiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2016 roku sprawy

S. B., syna J. i R. z domu P., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 listopada 2015 roku w miejscowości K. i P. na drodze publicznej prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochodowy marki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pomimo zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny z dnia 10 czerwca 2015 roku w sprawie X K 321/15 oraz będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny z dnia 10 czerwca 2015 roku w sprawie X K 321/15, tj.o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

***

I. oskarżonego **S. B.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **S. B.** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **S. B.** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370,00 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych 00/100), tym kwotę 300, 00 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 1225/15**

UZASADNIENIE

S. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 czerwca roku w sprawie o sygn. akt X K 321/15 za czyn z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, który biegł od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia, tj. od dnia 18 czerwca 2015 roku do dnia 18 czerwca 2017 roku.

dowody: dane o karalności k. 19-20, odpis wyroku k.21-22

W dniu 11 listopada 2015 roku S. B. spożywał piwo. Następnie, w dniu 12 listopada 2015 roku S. B. około godziny 14.00 wypił z dwoma kolegami wódkę w ilości 0,5 litra, a następnie dodatkowo 0,25 l wódki. Tego samego dnia w godzinach wieczornych do miejsca zamieszkania S. B. w miejscowości K. numer 107/6 przyjechała samochodem marki B. (...) A. J.. Następnie do oskarżonego przyszedł również A. K.. Około godziny 19.50 S. B. oraz A. J. i A. K. wraz z jeszcze jedną osobą postanowili, że należącym do A. J. pojazdem udadzą się do sklepu w P.. Początkowo pojazdem kierowała A. J., a następnie przekazała ów pojazd S. B., który kierował nim do czasu zatrzymania przez patrol drogowy w miejscowości K.. W trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Policji M. W. i M. R. S. B. poddano kontroli na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu A. Sensor IV nr świadectwa 199/15/10/2015 wykazało u S. B. o godz. 20.18 0,46 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a powtórne, przeprowadzone o godz. 20.33, 0,42 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: protokół badania trzeźwości k. 2; notatka urzędowa k. 1, wyjaśnienia oskarżonego k. 9-11, 68-69, świadectwo wzorcowania k.3;

S. B. ma wykształcenie gimnazjalne, jest kawalerem, ma na swoim utrzymaniu córkę w wieku 8 lat. Pracuje w myjni samochodowej z dochodem ok. 950 złotych miesięcznie. Był uprzednio karany.

dowody: dane osobowopoznawcze k. 15, dane z wyjaśnień oskarżonego k.9, 68; dane o karalności k. 19-20, odpis wyroku k.21-22

S. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.9-12, 24-26, 68-69

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego S. B. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawą ustaleń faktycznych są, zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do winy i określił ilość alkoholu spożytego przez niego w dniu 12 listopada 2015 roku, a także okoliczności w których w tym samym dniu prowadził on w samochód. Sąd nie miał podstaw dla ich zakwestionowania, natomiast ich wartość dowodową potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokół z kontroli urządzeniem testującym oraz notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariuszy Policji w chwili kontroli drogowej, którym to dowodom także dano wiarę – zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobo – poznawczych, znajdujących się w aktach sprawy protokołów, świadectwa wzorcowania urządzenia kontrolującego i danych o karalności, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Sąd zważył dalej, że jego zdaniem

oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając i kontynuując jazdę samochodem wiedział przecież, że kilka godzin wcześniej spożywał alkohol, znał także jego ilość i rodzaj. Wiedział on również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była na tyle znaczna, iż był on jeszcze w stanie nietrzeźwości. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż chciał on kierować tym pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości, co uczynił. Oskarżony miał również świadomość, że ma zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wynikający z uprzedniego skazania go za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem w stanie nietrzeźwości. Jak sam jednak stwierdził, myślał, że „mu się uda”. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karłą ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym badaniu 0,46 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 0,42 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt X K 321/15 w dniu 10 czerwca 2015 roku. Co więcej, oskarżony prowadził ów pojazd w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych orzeczonego w/w wyrokiem wydanym w sprawie X K 321/15. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Z uwagi przy tym na modyfikację kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu przez Prokuratora podczas rozprawy głównej Sąd nie musiał eliminować z jego brzmienia początkowo wskazywanego tam art. 244 k.k.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w dniu 12 listopada 2015 roku, a zatem po wejściu w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w niniejszym postępowaniu zapadł w dniu 22 kwietnia 2016 roku, a zatem po dacie wejścia w życie z dniem 15 kwietnia 2016 roku ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względzie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. „Oceny „ustawy względniejszej”, w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw” (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej

sprawie nie zaistniały warunki wskazujące na to, ażeby stan prawny obowiązujący przed 15 kwietnia 2016 roku był wobec oskarżonego względniejszy, a zatem Sąd orzekł w oparciu o przepisy ustawy nowej, albowiem konsekwencje prawne związane ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. – w tym m.in. dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz wysokość świadczenia pieniężnego – musiał zostać orzeczony zarówno w oparciu o ustawę obowiązującą do 14 kwietnia 2016 roku, jak i po tej dacie. Natomiast kara mieszana, która została wymierzona oskarżonemu, w tym kształcie została orzeczona w oparciu o przepisy (art. 37b i art. 34 § 1a pkt 1 k.k.) które w tej części (w odniesieniu do kary polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne) również nie uległy zmianie. W odniesieniu do możliwości warunkowego zawieszenia kary Sąd stwierdził, że z uwagi na brak podstaw dla zastosowania tej instytucji, tj. brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego oraz uprzednie skazania na karę pozbawienia wolności, rozważania o względności ustaw w tym zakresie nie mogły decydować o tym, który stan prawny stał się podstawą rozstrzygnięcia w sprawie.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary mieszanej Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara pozbawienia wolności w wysokości 3 miesięcy oraz kara ograniczenia wolności w wysokości 1 roku, polegająca na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. S. B. dopuścił się przy tym tego czynu w okresie próby orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie X K 321/15. Ogół wskazanych okoliczności skutkował przyjęciem, iż wymiar kary – przy uwzględnieniu treści art. 37b k.k. – był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa, natomiast kara ograniczenia wolności pozwoli na normalne funkcjonowanie oskarżonego w warunkach wolności kontrolowanej. Orzeczone kary spełnią w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoją społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Warto przy tym zauważyć, że kara ograniczenia wolności polegająca na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy wskazanej przez Sąd została orzeczona w minimalnym wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego na mocy art. 37 b k.k. kary pozbawienia wolności. Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość

warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Nadto, zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, począwszy od 1 lipca 2015 roku, art. 69 § 1 k.k. stanowił, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (po 15 kwietnia 2016 roku warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej na podstawie art. 37b nie jest możliwe). Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary.

Podkreślić należy, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary jest – oprócz braku wcześniejszego skazania na karę pozbawienia wolności – przekonanie sądu, że zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa (pozytywna prognoza kryminologiczna). Oskarżony, co wprost wynika ze znajdujących w się w aktach sprawy danych dotyczących jego karalności, był karany na karę pozbawienia wolności za czyn podobny (przepis art. 69 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu nie wskazuje, czy chodzi o karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też tzw. karę bezwzględną). Z tego też względu nie może zostać wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jednakże, oprócz tejże przesłanki - wprowadzonej do kodeksu karnego 1 lipca 2015 roku – również pozostałe okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego, uniemożliwiają uznanie, iż winien wobec niego zostać zastosowany ten środek probacyjny. Oskarżony jest osobą młodą, a mimo tego już karaną na karę pozbawienia wolności. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych; co więcej, czyn za który został skazany w przedmiotowej sprawie został dokonany w wyznaczonym w sprawie o sygn. akt X K 321/15 okresie próby. Powyższe okoliczności, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniej karalności uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem, zachodzi wysokie prawdopodobieństwo iż popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym wykluczają zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Nadto, w ocenie Sądu wobec oskarżonego nie zachodzą owe „szczególnie uzasadnione wypadki” umożliwiające zastosowanie tego środka probacyjnego na mocy art. 69 § 4 k.k. Zważyć bowiem należy, iż postawa oskarżonego oraz dotychczasowy sposób jego życia w żaden sposób nie uzasadniają przekonania, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym połączona z karą ograniczenia wolności spełnią pokładane w nich cele. Powyższe wnioski zadecydowały również o tym, że Sąd mógł wydać orzeczenie dotyczące oskarżonego w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 roku.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka

karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu. I tak, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370,00 zł, w tym kwotę 300, 00 zł tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Sąd zważył, że oskarżony jest młodym, sprawnym mężczyzną, a zatem nie występują przeszkody, ażeby po opuszczeniu zakładu karnego podjął on zatrudnienie lub działalność gospodarczą i opłacił należności sądowe.